

דף כ'

כלל בדינו, ששכיב מרע [=חולה העומד למות], מה שמצווה בפיו בחילוק נכסיו, קיים, כאילו נתן בקנין גמור [=דברי שכיב מרע ככתובים וכמסורים דמו].

ומעשה בשכיב מרע שאמר בשעת מיתתו, "תנו ארבע מאות זוז לפלוני וישא את בתי". ואמר רב פפא, שמיד כשאמר "תנו ארבע מאה זוז לפלוני", זכה פלוני במעות, ואין הדבר תלוי אם ישא את בתו או לא, ולפיכך את הכסף נוטל, ולענין נישואי הבת יעשה כרצונו.

אבל אם היה אומר "ישא את בתי ויטול ארבע מאה זוז", לא היה מקבל את המעות, אלא אם כן היה נושא את הבת.

קרבנות הטעונים סמיכה

א-ב. עולת נדבה ושלמי נדבה.

עולת נדבה, הכל מודים בה שטעונה סמיכה, שכן מפורש בכתוב, "וְסֶמֶךְ יָדוֹ עַל רֹאשׁ הָעֵלָה וְנִרְצָה לוֹ לְכַפֵּר עָלָיו" (ויקרא א' ד').

שלמי נדבה, הכל מודים בהם שטעונים סמיכה, שכן מפורש בכתוב, "וְאִם זָבַח שְׁלָמִים קָרְבָּנוֹ ... וְסֶמֶךְ יָדוֹ עַל רֹאשׁ קָרְבָּנוֹ" (ויקרא ג' א-ב').

ושני הכתובים הללו מדברים בקרבנות נדבה, שכן נאמר בתחילת הענין, "אֲדָם כִּי יִקְרִיב מִקָּמָם" (ויקרא א' ב') כלומר לכשירצה יקריב.

ג-ד. עולת חובה ושלמי חובה.

לדעת רבי יוסי ברבי יהודה בברייתא – עולת חובה, הכל מודים בה שטעונה סמיכה [וכל מקום שיש מצווה לסמוך, יש לעשות את הסמיכה תיכף לשחיטה]. ובשלמי חובה נחלקו חכמים אם טעונים סמיכה, בית שמאי אומרים, שאינם טעונים סמיכה, [ולכן, המביא שלמים ביום טוב, אסור לסמוך עליהם, כי מאחר שאין מצווה בסמיכה, מעתה הסומך ונשען על הבהמה, עובר על איסור מדברי חכמים, שלא להשתמש בבהמה ביום טוב], ובית הלל אומרים, שטעונים סמיכה, [ומאחר שמצווה לסמוך סומך גם ביום טוב]. ונאמרו שני אופנים בביאור מחלוקתם כפי דעת רבי יוסי ברבי יהודה.